

Martina Javůrková

Príbehy spoza plotá

Z KORPORÁCIE NA VOĽNÚ NOHU.
Z MESTA DO VINICE.

© Martina Javůrková

Táto kniha vychádza ako elektronická publikácia. Šírenie
nekomerčným spôsobom povolené s uvedením zdroja.

Všetky práva vyhradené.

Martina Javůrková

www.spozaplota.sk

“Vieš, to je iné ako v meste. Tu keď sa rozprávaš napríklad so susedom spoza plotu, tak buď vieš alebo nevieš. Nepripravíš si prezentáciu, grafy, analýzu, tabuľky. Nemáš dopredu dohodnutú tému, vlastne ani termín stretnutia. Buď vieš alebo nevieš, čas na odpoveď máš, kým ten druhý práve upíja z vína. Potom, ak si povedal niečo čo stojí za to, dostávaš ďalší čas. Ale v každom prípade, čas vyprší, keď je víno zo džbánu dopité.
Toto je iný level konzultácií, takto, spoza plotu.”

“To by bol super názov pre blog a mala by si aj super e-mailovú adresu. Napríklad konzultacie@spozaplota.sk. Alebo martina@spozaplota.sk, poradimti@spozaplota.sk.”

“Hahaha, doména je voľná, hneď som ju aj kúpila.”

Braňo, odpočívaj v pokoji. Ďakujem za inšpiráciu. A za všetko.

PROLÓG

Ahoj, volám sa Martina a som workoholik. Tak som sa mohla predstavovať, keby existovala nejaká podporná skupina pre workoholikov. Po poslednom vyhorení mi bolo jasné, že zmena, ktorú potrebujem urobiť, nemôže byť kozmetická.

Nikdy nezabudnem na ten deň, keď sme stáli pred panelákom s našimi poslednými vecami. Okolo nás bez pozdravu prešla partia murárov a išla rekonštruovať čerstvo ne-náš byt. Nasadli sme do taxíka a odišli do nového príbehu.

To, o čom sme pred pár rokmi hovorili ako o ideálnom živote, keď budeme na dôchodku, a potom nesmeli ako o možnom spôsobe života v blízkej budúcnosti, sa stalo skutočnosťou, keď sme predali byt v Bratislave a splatili hypotéku.

Táto kniha je rozšírenou verziou príbehov na blogu Spoza plota, ktorý vznikol ako akýsi online denník, v ktorom som sa delila o najnovšie zážitky v novom domove. Moje naivné predstavy o raji na zemi mi dodávali neutíchajúci optimizmus. Môjho muža, keby nebol flegmatik, by môj optimizmus priviedol do väzenia, pretože by ma zabil.

Kto blog spoza plota nepoznáte, tak v knihe sa dočítate, ako sme sa vôbec dostali ku bývaniu za vlastným plotom a čo všetko sme museli urobiť, kým sa domček stal našim domovom. Dočítate sa, ako sa menil a rozvíjal môj vzťah ku myšiam, hadom, komárom a sršňom. Ako sme robili naše prvé víno, zavarili prvý lekvár a upiekli prvý chlieb. Aj o sklamaníach a ťažkostiach, ktoré sme prekonávali, o mojich záhradníckych pokusoch a (ne)úspechoch.

A ľudia! Prosím vás! Vážte si každú paradajku, každú cibuľu a kapustu obzvlášť. Dlhá je cesta jedla na stôl!

PRVÁ KAPITOLA

Luxus jednoduchého života

Apríl - máj 2016

Prvý polrok v novom domove ubehol ako voda. Praskanie dreva v piecke nahradili slnečné rána plné vône prvých kvetov a rozkvitnutých ovocných stromov. Zo stromov sa prvé pustili do kvitnutia marhule, čerešne a višne. O pár dní sa pridali aj slivka, hrušky, a nakoniec boli bielymi kvetmi obsypané aj vetvy jablone. Sladkú bielu vôňu dopĺňali veselo-žlté náhodne rastúce kríky zlatého dažďa a medzi radmi ostrihaného viniča sa rozpesteli koberce fialiek.

Zmena v podobe odchodu z mesta je viac než len zmena adresy. Máme iné príjmy, ale aj iné náklady, oboje nižšie. Zásadne nižšie. Prekvapilo ma, aká je nádherná príroda na jar, ktorú som tak dlho prežívala v rôznych veľkomestách, až som mi jej krásy musela pripomínať drahými parfémami.

Namiesto pracovných projektov ma odrazu fascinuje neustále sa meniacia scenéria hôr na juhu, ktorú obdivujem každé ráno pri káve na balkóne a priebežne celý deň. Pivónia, ktorá vstala z mŕtvych a nahodila prenádherné puky, ktoré vyzerajú ako ružové ping-pongové loptičky pre škriatkov. Vinohrady v okolí sú ozdobené trsmi modrých kvetov, o pár dní rozkvitnú tulipány a narcisy. Aj ríbezliam sa darí dobre a

dúfam, že sa ujmú zasadené jahody, ktoré ešte chcem dokúpiť, aby ich bolo viac, lebo v lete chcem z nich variť džem. Teším sa na dni, keď odkvitne zlatý dážd', pretože potom začne kvitnúť orgován a po orgováne nám budú rozvoniavať agáty, ktorých kvety nazbieram na čaj a sirup. No skrátka, príroda ma načisto opantala.

A prekvapili ma aj moje emócie, ako napríklad pocity viny, ktoré čerpali z mojich starých workoholických návykov. Istý čas som dokonca trpela syndrómom, ktorý privátne volám "syndróm záškoláka". Prejavuje sa pocitmi viny, že sa ulievam a za ulievanie príde zaslúžený trest a hanba.

Nedokázala som si dovoliť cítiť radosť zo slobody, ktorú v našom novom živote máme. Počas jednej prechádzky poľnou cestou ku šípkovému keru mi odrazu napadlo: Hej! Ved' toto je život, o ktorom si snívala! Toto je život, ktorý si chcela a to, na čom si pracovala, aby si to dosiahla. Teraz to žiješ a kazíš si deň neustálymi výčitkami ...

Zastavila som sa od prekvapenia, preložila som košík z ruky do ruky. Uvedomila som si, akú cestu sme prešli, čo všetko sme urobili pre to, aby sme mohli zmeniť náš životný štýl. Vydýchla som jedno obrovské d'akujem nám, za naše úsilie a životu za jeho dary. Vykročila som v novom, šťastnom rytme. V ten deň sa mi napriek krehnúcim prstom oberali šípky mimoriadne dobre.

Večer, keď sedím podvečer pri krbe a pozorujem moju obľúbenú každovečernú show pomaly zapadajúceho slnka, ktoré vždy inak osvetlí stále zelenšiu vegetáciu na kopci na západe, premýšľam o luxuse, ktorého sa nám tu dostáva.

Jedným z nich je čas. Čas spoločne jedávať, čas sedieť potichu alebo v rozhovore po práci, čas spoločne pracovať, čas byť osamote pri svojej knihe alebo počítači bez pocitu viny, že máme na seba málo času a ten premrhávame na

individuálne koníčky. Občasné vínko spoza plotu a rozhovory so susedom po práci, alebo večerné posedenie bez výčitiek svedomia, že ráno musíme byť fit do práce – a ráno sme fit.

Luxusom je aj ticho, v ktorom počuť bzučanie každej včely, ktoré už od seba panicky neodháňam; vzduch, ktorým sa vinú všetky tie krásne vône a domáce jedlo uvarené z čerstvých surovín a v pokoji, nie naporychlo po náročnom dni v práci, kedy som ešte aj počas večerov riešila pracovné povinnosti. Luxusom sú prirodzené vzťahy, v ktorých nikto nepozera na to, aké máme šaty, váhu alebo účes, rešpekt sa získava tým, ako pracujeme a aký máme charakter.

Paradoxne, luxusom je aj obmedzená otváracia doba vo väčšine obchodov, ako aj to, že v mnohých neprijímajú platobné karty. Najbližšie obchodné centrum je 40 kilometrov ďaleko. To všetko ma vracia do vnútornej krajiny môjho detstva, do čias, keď sme možno nemali všetko, čo sme chceli, ale mali sme všetko, čo sme potrebovali. Okrem lacného sentimentu, milujem pokojné tempo nakupovania, ktoré je skôr praktické a skromné, než unudené naháňanie sa za čímsi, čo som vlastne aj tak nikdy nepotrebovala.

Myslím, že dobrovoľne sa už do mesta nevrátíme. Na dobré sa totiž ľahko zvyká a my sme si už zvykli.

DRUHÁ KAPITOLA

Snívanie o živote za vlastným plotom

Máj 2012

Po rokoch hektického života som dospela do bodu, keď sa mi stále viac žiadalo pokoja. Ani môjmu manželovi Bratislava neprirástla k srdcu natoľko, aby sme nevyužívali každú príležitosť na chvíľu odísť a oddýchnuť si od nekonečného toku zvukov, hukotu električiek, sanitiek, ostrých svetiel reklám na budovách a buchotu susedov v byte nad nami.

Asi tak po pol roku užívania si blahodárnych účinkov rôznych wellnessov, kúpeľov a kúpalísk ma prestalo baviť vyhadzovať peniaze von oknom. Vždy mi bolo pri odchode ľúto, že musíme opustiť idylku a vrátiť sa do reality. Chcela som miesto, kam sa budeme môcť kedykoľvek vrátiť. Miesto, kam budeme chodiť relaxovať, regenerovať sily na čerstvom vzduchu, užívať si prírodu a pokoj.

Keby ste ma zabili, netuším ako som objavila ten domček. Na obrazovke počítača bola murovaná stavba s veľkými

drevenými dverami vedúcimi na balkón, ten bol podpretý dvoma stĺpmi. Na ďalších obrázkoch bolo veľa zelene.

Skúsení realitáci vidia na prvý pohľad, či ide o nehnuteľnosť zdravú alebo len pekne naaranžovanú. Ja skúsený realiták nie som, ale od tohto domčeka som nevedela odtrhnúť oči. A ako profesne defomovaná recruiterka* som ho vyhodnotila ako kandidáta s potenciálom do budúcnosti. Manžela som presvedčila, že tomu musíme dať aspoň šancu na pohovor, teda chcem povedať obhliadku.

Jedného krásneho dňa sme sa ocitli na tvári miesta, pri viničnom domčeku na samom juhu Slovenska. Všetko sa zelenalo, rozvoniavalo, a ja som mala pocit, že čas prestal plynúť. Okamžite mi bolo jasné, že toto miesto bude náš budúci domov. Utvrdil ma v tom aj pohľad na staré masívne drevené dvere do pivnice so zámkou a obrovským kľúčom, ktorý je dnes vd'ačným predmetom fotodokumentácie našich hostí. Bolo rozhodnuté. Tento domček musí byť náš! Nieže nám ho niekto vyfúkne!

Skutočný realiták, pani domáca, manžel a švagor pozerali na mňa. Realiták a pani domu s nádejou, manžel sa mi snažil neverbálne signalizovať “nie” tak, aby si to nikto nevšimol a švagor na neho pozeral s neskrývanými obavami v očiach. Všetci štyria vyzerali ako pohanskí bohovia s jeleními parohami na hlave. Poľovníckimi rofejami bola pokrytá celá stena, pred ktorou stáli.

Vinica s 250 koreňmi hrozna ma nezaujímala. Víno nepijem, ale mať vlastné hrozno bude fajn. Prosím vás, nikomu to nehovorte, ale ja som si dovtedy myslela, že vinič rastie sám od seba, ako maliny alebo ríbezle, len sa z času na čas trochu ostrihá, aby sa priveľmi nerozrástol. Späť vzaté si myslím, že odvaha, vlastne drzosť kúpiť vinicu bez akýchkoľvek vedomostí alebo aspoň záhradníckých

skúseností, bolo šialenejšie, ako keď som ako 22-ročná odcestovala do Anglicka s jednosmerným lístkom a 15 librami vo vrecku.

Manžel ako chlapec z dediny, s rozsiahlymi praktickými skúsenosťami domáceho majstra a nedobrovoľného záhradníka, sa ma snažil varovať, že moje predstavy sú úplne scestné, že naopak, namiesto oddychu kupujeme hromadu práce.

“A to je super! Tu si krásne vyčistím hlavu a zabudnem na všetky starosti! A navyše, získame domček s potenciálom na celoročné bývanie na dôchodok.”

Pred očami mi bežal film, v ktorom ráno vstávame do slnkom zaliatej miestnosti, plnej čerstvého ranného vzduchu. V okne vejú biele záclony ako v reklame na bielaci prací prášok. Pijeme čerstvo zomletú kávu a dívame sa z balkóna na hory a polia v okolí. Po raňajkách, len tak mimochodom, vytrhám stebielka buriny, odstrihnem pár stebielok levandule a odtrhnem pár jahôd na popoludňajší koláč zo záhonu. Niečo dobré uvarím a popoludní, k večeru si sadneme s fľašou vína pri príjemnom rozhovore.

Keby ste ten domček videli v čase, o ktorom píšem, ocenili by ste moju bujnú fantáziu, alebo by ste zavolali na najbližšiu psychiatriu.

Manžel žil najbližšie týždne v predstave, že som na aféru s domčekom zabudla. Moja otázka, ako sme na tom so zápisom do katastra, ho úprimne prekvapila. Nechcel uveriť tomu, že ja naozaj tú “chatrč”, ako domček nazval švagor, chcem. Jasné, že chcem!

---

*Recruiter(ka): Človek, ktorý sa venuje vyhľadávaniu a výberu zamestnancov

TRETIA KAPITOLA

Prvé leto spoza plota

Júl - august 2013

Viničný domček sme zaplatili a prebehol zápis do katastra. Celá transakcia mala jediný problém. Od bývalého majiteľa sme nedostali kľúč. Predaj prebehol v máji v čase keď sa vinič už zelená a vylamujú sa zálistky. Starý pán môjmu mužovi navrhol, že buď zaplatíme odstupné za našu (!!!) vinicu, pretože už investoval do postrekov a prác, alebo ho necháme dorobiť posledné víno.

Nejaký kataster, obchodný zákonník alebo kúpno-predajná zmluva nemali žiadnu váhu. Malo mi to byť varovaním, ale nebolo. Naliehala som na manžela, nech starému pánovi zavoláme spolu a ja mu to vysvetlím. To by tak bolo, aby som nedostala kľúč ku našej nehnuteľnosti!

Sadli sme s manželom ako dve hrdličky vedľa seba a vytukali telefónne číslo. Z telefónu po chvíli zahučal pozdrav. Toto má byť ten starec nad hrobom? Tak som si ho totiž predstavovala, keď nám povedali, že dôvodom predaja je jeho vysoký vek a s tým súvisiaca slabosť.

Rázny vojenský hlasisko ma tak vykoľajil, že som skoro zabudla odzdraviť. Len veľmi opatrne a diplomaticky som sformulovala svoju požiadavku, ktorú som nakoniec položila formou otázky, či sa vieme dohodnúť na odovzdaní kľúčov. Samozrejme, že áno. Stačí zaplatiť odstupné za vinicu alebo počkat', kým dorobí svoje posledné víno. Ale môžeme kedykoľvek prísť, keď chceme. Môj temperament a podrezaný jazyk ma zradili v kritickej chvíli. Veľmi zdvorilo som sa rozlúčila a manžel ledva vydržal do konca telefonátu, kým sa rozosmial nad mojim výkonom. Ja som sa urazila a zahájila som trucovanie. Kým nebude preč predošlý majiteľ, moja noha tam - na protest - nevkročí! Čosi ako protestná hladovka, chápete.

Víno dozrelo, čas sa naplnil, protest som ukončila. Nasledovala však dlhá zima, ešte aj na Veľkú noc snežilo. A tak sme sa do chalúčky dostali rok po kúpe, zato uprostred leta a hneď na tri týždne. Moja predstava bola, že prvý deň upratáme a druhý deň sa pustíme do realizácie tej mojej idylky s rannou kávou, bylinkami, prechádzkami do okolia a vínkom pri krbe večer. Možno aj niečo zasadíme, založíme záhradu.

Prvý problém mal meno kadibudka. V nadšení, že práve my máme to šťastie kúpiť ten fantastický domček, mi vôbec nebolo podozrivé, že na dvore stojí kadibudka. Vlastne to bolo roztomilé. Také tradičné, až folklórne. Manžel ma na absenciu splachovacej toalety upozornil v prvý deň dovolenky, keď sme sedeli v miestnej reštaurácii a čakali na môjho otca, ktorý sa ponúkol, že nám príde pomôcť s prvými prácami. Ja som neverila, že tam nie je splachovacia toaleta, manžel neveril, že som si to nevšimla. To sme ešte netušili o žihľave.

Otec dorazil, najedol sa, a odišli aj s mojim mužom, ktorý ho odnavigoval na miesto činu a pomohol mu vyložiť veci z auta. Keď sa vrátili, otec prehlásil, že odchádza. Na sekundu ma premkol strach, čo sa stalo, ale uvedomila som si, že môj muž je nekonfliktný a oco si rád zo mňa strieľa a baví ho, keď ma nachytá. Takže chápete, že som mu ani na sekundu neuverila, že chalúpka je v obkolesení viac ako dvojmetrovej žihľavy, rastúcej tak husto, že sa nedá prejsť ani ku kadibudke. Pretože dvojmetrová žihľava neexistuje.

Existuje. Prvé tri hodiny našej dovolenky na chalupe sme strávili tým, že sme zháňali krovinorez, bankomat, čítali sme návod na použitie a montovali krovinorez, kupovali kanister na benzín, benzín a olej, navliekali sme môjho muža do popruhov, na ktorých visí krovinorez, a napokon kosili. Teda kosili len chlapi, mňa k tomu nepustili. Prvý vykosený chodníček viedol strategický od brány ku kadibudke.

Nenapadlo mi, že všade budú pavučiny, pavúky a komáre, ktoré sa ani omylom do ich sietí nechytali, zato si pochutnávali výdatne na mojej krvi. Cez deň som nadávala na všadeprítomné, mátožne lietajúce osy a podvečer som sa bála sršňov, ktoré vylietali ku kahanu s olejom odpudzujúcim hmyz. Počas tlačenia fúrika s burinami a zeminou som v duchu filozfovala o záhadách evolúcie a o tom, prečo krvilačné komáre dávno nevyhynuli. Odpoveď som zistila až po piatich rokoch. Samičky majú vďaka ľudskej krvi dostatok bielkovín na kladenie vajčiek, čím sa rodia stále nové generácie komárov, ktoré tiež patria medzi opeľovače. Takže naše ovocie, víno a zelenina sú šťastí vykúpené mojou krvou.

Pri prvej návšteve ma domček ohúril nielen vínnou pivnicou s tými masívnymi dverami a kľúčom ako z rozprávky, ale aj studňou s naozajstným ručným pákovým

čerpadlom. Áno, bol to jediný zdroj vody. Nie, v domčeku nebola ani vaňa, sprcha, umývadlo, ani teplá voda.

Prvú stanovačku som absolvovala vo veku pol roka, a do dospelosti ich boli vd'aka ocovi a mame, ktorí milovali turistiku a kemping, stovky. Mňa bojové podmienky v domčeku nemohli odradiť. Aj keď, prvá noc bola náročná.

Obytnú časť tvorili dve izby a obrovská chodba. Steny v tej obrovskej chodbe boli pokryté loveckými trofejami. Trvala som na tom, že ak máme domček kúpiť, všetko toto musí preč! Po rokoch som zistila, že ak na tom dome malo niečo nejakú solídnu hodnotu, tak to boli práve tie trofeje, ktoré som tak hlúpo dala odniesť. Nám ostal vypchatý bažant, obielená mala lebka neviem čoho a zajačia kožka.

Okná s drevenými rámami mali svoje dobré časy dávno za sebou. Do domčeka prepúšťali vlhkosť, ktorá nebola rok vyvetraná. Zároveň v domčeku nebolo rok zakúrené. Výsledkom bola zatuchnutá aróma, pach vlhkosti a ešte čohosi, čo môj muž nazval myšacince. Skvelé, takže aspoň myši máme, teda minimálne ich hovienka!

Nábytok, riady, deky, periny, všetko bolo cítiť zatuchlinou. Pred prvou nocou sme všetko poctivo celý deň vetrali na slnku. Večer sme však museli priznať porážku a namiesto plachiet a perín použiť spacáky, ktoré prezieravo doviezol oco. Hned' ráno sme kúpili sme dva rozt'ahovacie gauče, nové periny a vankúše, riady, poháre a príbory. Pri nákupoch sme sa zoznámili s prvými obyvateľmi mestečka, majiteľmi miestnych obchodíkov. Nadchla nás ich prívetivosť a ochota, prekvapila dostupnosť a pestrosť sortimentu.

Žiadna selanka však nezačala, naopak. Celé dni som behala s fúrikom alebo okolo hrncov, zabíjala komáre a mazala si štípance octom.

Na pozemku boli podivné kovové konštrukcie plné pavučín a náradia, starých gumákov, plášťov, kufrov a brašien. Vo vinici sa nachádzalo niekoľko už nefunkčných včelích úľov. Toto všetko čakalo na naše rozhodnutie, čo s tým. Zbaviť sme sa potrebovali aj pece bez dvierok a polofunkčného sporáku. Dodnes neverím, že som pomáhala pri prenose tých ťažkých bremien dole strmými schodami. Gauče a kreslá z 50 až 70-tych rokov pri úderoch sekerou posmešne vystrkoval hrdzavé, ale pevné pružiny. Nakoniec sme si predsa len poradili. Kontajner, ktorý sme objednali na odvoz odpadu sme naplnili do posledného milimetra kubického a čistá váha odvozu bola tona.

Varenie a upratovanie, ktoré sú v paneláku viac menej rutinnou činnosťou, keď stačí vybrať z chladničky suroviny a šupnúť ich do hrnca na rozpálenom sporáku, sa stali prácou na celý deň. Trojkiletrová prechádzka do mesta na nákup, príprava dreva a ohňa, prenášanie misiiek, dosiek, nožov, tanierov a príborov zo zaprataného miesta na menej zapratané miesto. Po jedle umyť riady v lavóroch a zase všetko upratať tak, aby to zavádzalo čo najmenej. Museli sme si dávať pozor, koľko toho uvaríme, pretože hoci pivnica je chladná, skladovať jedlo v 40°C horúčavách bez chladničky by bol hazard, ktorý by nám mohol poriadne skomplikovať život.

Skvelé však boli večery, ktoré sme trávili pri fľaške vína, opekali a grilovali alebo varili dobroty, chodili sme na návštevy ku novým priateľom a užívali si nové prostredie.

Naše prvé leto bolo v znamení nekonečného a neskutočne náročného kosenia terás vinice, špiny, smradu a prachu. Koncom prvého leta som už nepišťala vždy, keď som sa dotkla pavučiny alebo zbadala pavúka. Na kadibudku som sa

už nebála posadiť a zbavila som sa aj utkvelej predstavy, že ma tam napadne myš alebo iné zviera.

Zároveň som začala podozrievať matku prírodu, že je krkavčia mat'. Celé mesiace, počas ktorých sme špinaví a spotení robili od svitania do súmraku sme od matky prírody nedostali nič, len štípance od komárov, šľahanie žihľavou, pot, špinu, pár menších úrazov. Asi sme ale boli extra dobrí, pretože s príchodom jesene sa matka príroda nad nami zľutovala a dala nám niekoľko kíl senzačných jablák, hrušiek a orechov len tak, sama od seba. To ma, prirodzene nadchlo, a rozhodla som sa stať sa najlepšou záhradníčkou v okolí. Okamžite som sa videla, ako so skromným úsmevom znášam plné koše úrody do domčeka. Mrkva, cibuľa, cesnak, kapusta, paradajky ... všetko som vypestovala, samozrejme, ekologicky a tie šialené prebytky, ktoré nestíhame skonzumovať, predávam na miestom trhu v rozkošnom stánku, pred ktorým stoja rady kúpychtivých mešťanov.

Po skončení dovolenky sme sa vrátili do mesta a na mňa padol smútok. S príchodom jesene boli naše návštevy domčeka stále zriedkavejšie. Viac pršalo, takže bolo viac blata, a hlavne sa ochladzovalo. Kúrenie hračkárskym elektrickým ohrievačom prestávalo stačiť, vrstvy oblečenia v studenom a stále vlhkom vzduchu nepomáhali. Vínna pivnica zatiaľ bez vína na nejaké romantické posedenie pri krbe nelákala, pretože sa zmenila na sklad všetkého, čo v obytnej časti zavádzalo. V októbri sme zamkli naposledy, rozlúčili sme sa so susedmi a ako bledlo naše opálenie, tak sme sa aj my vracali ku nášmu mestskému stereotypu.

Malým prerušením bolo strihanie viniča pred príchodom jari. Celodenná náročná práca nás tak unavila, že sme sa po strihaní len nakrmili polievkou z konzervy ohriatou na dvojplatičke a padli sme únavou, aby sme druhý deň

pokračovali. Holé kríky a stromy odhalili všetky nedostatky a škaredé časti pozemku, ktorým sme sa v lete nestihli venovať.

Ľutovala som, že nemám čarovný prútik, ktorým by som odčarovala zhrdzavenú kovovú rárohu za višňou a ešte väčšiu rárohu za slivkou, ktoré nielen špatili výhľad, ale hlavne zavadzali, keď som ich obchádzala s plným fúrikom. Pomoc prišla vďaka susedovi, ktorý zabezpečil odvoz do zberného dvora.

Pookrela som pri pohľade na vyčistené plochy a bola som si istá, že to najhoršie máme za sebou. Ešte stále som bola presvedčená, že na jar, keď sa vrátíme, očistím drôtenou kefkou kovové zábradlie s vinohradnícky motívom na balkóne a vymaľujeme, tak budeme mať hotovo.

O AUTORKE

Píšem blog o dobrom jedle, o víne, o pestovaní hrozna, výrobe vína a vinároč. Píšem príbehy každodenného života a gazdovské inšpirácie, ale aj praktické tipy. Pracujem ako lektorka a konzultantka.

Po rokoch práce v medzinárodnom prostredí, dnes spolupracujem s lokálnymi živnostníkmi, rodinnými firmami, malými a strednými podnikmi.

Inšpiráciu a energiu čerpám vo vinohrade, kde sa prepája moja vášeň pre jednoduchý život, dobré víno, pomalé varenie a férový biznis.